

Με κριτικά απ' όλα εφόρτες και απειρίτους που έγραφε: *«Ο Μισολύγγι! Μισόκορσι! Κανένα! Κρούα! Ελλάδα!..»*

Με αυτά τα λόγια ο Κωστής Παλαμάς ύμνησε τον Βίκτωρ Ουγκό, που λήτρωνε την Ελλάδα και προσέφερε τη λύρα και το ανάστημά του για των στεφάριασά της. Από μια άποψη η παρουσίαση στον τόπο μας ενός έργου του Ουγκό αποτελεί ένα στεφάνι στα δάδα του, ένα χρέος γράφας. Ένα τέτοιο χρέος μπορούμε να ολοκληρώσουμε ότι εξοφλεί η «Λουκρητία Βοργία» που η καλλιτεχνική εταιρεία

«Αργώ» της Αιμιλίας Υψηλάντη και της Γυλιάντα Παύλη στο «Θέατρο Μουσούρη».

ΜΕΛΟ, μεγαλόστομο μέλο, και ο Ουγκό έγραψε σε ηλικία 30 χρόνων μέσα σε έντεκα μέρες. Πατέρας του γαίθωτο ρομαντικού θεάτρου, ποιητής, αγωνιστής, εξόριστος, δοξασμένος, προγεγραμμένος, προφήτης, ημίθεος ο Ουγκό, εξέφρασε την εποχή του —και την ανθρωπότητα. Είχε τέρματα ελπίδια, έγινε μύθος.

Με κεραινοσό κατά των τυράννων και φιλοεργό σπινθηρο για δικαιοσύνη, έργο παπρό σαν οδύσσεια, έγινε μύθος αν δεν παρασταθούν με έμπνευση και μέτρο.

Η καρδιά μιας γυναίκας

«ΠΑΡΤΕ την πιο σπασίτη, την πιο αποκρουστική πένη παρενόχληση, τοποθετήστε την εκεί όπου προβάλλεται καλύτερα, στην καρδιά μιας γυναίκας, με όλες τις προεκτάσεις φυσικής αμορφιάς και βασίλειο μεγαλείου που όλοι τον λάμπη στο έθνημα. Ανακατέψτε τώρα με αυτή την πένη παρενόχληση ένα αγνό αδελφάκι, το πιο αγνό που μια γυναίκα μπορεί να δοκιμάσει, το μπροτικό αδελφάκι. Έ' αυτό το τέρας βάζει μια μικτέ-

«Λουκρητία Βοργία» της Αιμιλίας Υψηλάντη, Περικλής Μουσούρης, Τζάννη Θεοδοσιάδης και Χαρίτορας Ευθυμίου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ «ΑΡΓΩ» ΤΗΣ ΑΙΜΙΛΙΑΣ ΥΨΗΛΑΝΤΗ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ «ΜΟΥΣΟΥΡΗ»

φόρας του. Έτσι και καταβεί από τον Ολυμπο, είναι, το θαλασσοθύμα.

Ποιητικό ανάμεσα στο καλό και στο κακό, το θαλασσοθύμα και το στυγερικό, τις γιορτές, τις μισολήστες και το πένθημα τραγωδία, το έργο όπου το τραγικό φημερότερο το κομικό και όπου περνάμε γρήγορα από τη σπένση στο γέλιο.

«Αφεθείτε να γοητευθείτε από το δράμα» συλλογίζε ο Βίκτωρ Ουγκό σε έναν πρόλογο του. Ο Ουγκό βρήκε θεατική σκηνία στο ενδημητικό πρόσωπο της Λουκρητίας, που, δήμος και θύμα, είναι τραγικό-στυγερό που έχει επίγνωση των κινήτων στους οποίους βάζει το γότος και επιδέχεται τον αιμομεικτικό έρωτα ως μόνο μέσο να συγχωρήσει ένα γο που εκείνη γνωρίζει οπλή βασίλειο αγνοεί την ταυτότητά της. Η τελική αποκάλυψη δεν

λιπό. Επιπλέον, το έργο δεν διαβάστηκε στο βάθος που ζητούσε, οι αουβίλοι ήταν εξωτερικοί και όχι πολύ γοργοί, όπως πιστεύουμε, θα εμπεριείχαν την παράσταση. Έτσι χάθηκαν οι ψυχολογικοί κωμοί που μπορούσε να βγάλει αυτός ο εξόριστος χαρής βικολόφων.

Η Λουκρητία είναι μπτερα αιμομεικτρια, θεοποιημένη, δηλητηροβαστρα, με μεταβαλλόμενα χέρια -κομικό σπένση με την πραγματική Αικατερίνα της ιταλικής Αναγέννησης, που ήταν προστάτισα των τεχνών και των γραμμάτων. Αυκό το τέρας, πάντως, που είχε βουλή για θάνατο, ήταν ταυφερά και ακοργαυό μπτέρα. Η Αιμιλία Υψηλάντη την ενσώκασε με γνώση και αιδότητα. Και κόρη, Στανική και αδαθήραυτη.

Σε αγνό Τζενέρο, που, αθάως, μισρά οδηγείται στη μπροκτοκία, καθώς περισσότερο από τον Οιδίποδα είναι καταδικασμένος βίωω αήματος, όπως αδελφός και αδελφά, ο Τζάννης Θεοδοσιάδης μύθισσε, οπλή του έλειπε η ακνηκή παύρα, να όπως: έναν οπκήθρημένο ήρωα.

Ο Ευγενής και τερατόδης Νέον Αθόν, σο να Έστε του Περικλή Μουσούρη είχε ένωση και πιστωτότητα, με ελπίσση, ίσως, υπερβωλή. Καλός, απελευθερωτικός ο Γκοκίμπετα του Χρήστου Ευθυμίου.

Το δικαστικό συμπληρώνουν όσα μπορούν δημιουργικά, με απέθεσε, πάντως, οι Σπύρος Περδίου, Φώτης Μαρκής, Χαρίτορας Στασιούλης, Μάνος Ζαχαριάκος και Δώρα Ευθυμίου.

Στανική και ζουμπερή η μετάφραση της Μίλας Κουκουρετζήρου και φτωχούλικο, κυλικός, το ακνηκό και το κοσούμιο του Αγγελίου Αγγελή. Ο σωρός από νεκροεφάτες στη σκηνή, ο όλη τη διάρκεια του θεάματος έκανε τον τρόπο... κοινατοπλή Εξαιρετική η μουσική του Μισέλ Χαριστοδουλάκη, από τα ασού της παράστασης, που προβάλλει όλο το ρομαντικό πάθος του έργου. Οι φυσικοί οδύσσειοι, κατά τη γνώμη μας, τους πόσοιους.

«Λουκρητία Βοργία»

ρα. Και αυτό το τέρας θα ενδοφέρει το κοινό. Και θα το κάνει να κλάψει και αυτό το πένθημα, που προκλήθηκε φόρο, θα προκαλέσει ούτο. Κι αυτό η παρενοχλημένη ψυχή θα γίνει απείδον κερία σαν τα μάτια σου». Και το θέμα της «Λουκρητίας Βοργία» κατά τον ίδιο τον Ουγκό, «Μια νύκτα κορού μεταμφεσμένου, Ρομπόν, ο νεαρός Τζενέρο παρενοχληθεί από μια πανέμορφη γυναίκα. Αναπορήνεται στις προστάσεις της οπλή οι σπινθηροί του αναγνωρίζουν ο' αυτήν τη Λουκρητία Βοργία. Ο Τζενέρο την αποκρούει τότε βίωω. Δεν ξέρει ότι είναι γιος της, καρδιάς του αιμομεικτικού έρωτα της Λουκρητίας με τον αδελφό της, Ζαν. Αλλο καιρό αγρότερα, παρά τον ίδνυνο, ο Τζενέρο και οι φίλοι του δόσανται να πόνε ως απεσοκαθμένοι στο δούκα Νέον

Αθόν, να Έστε, αύζωω της Λουκρητίας Βοργία. Στην ηίσταση, μπροστά στο κοινό, ο Τζενέρο κατασφύζει το σκόσημο των Βοργία. Η Λουκρητία σπένση από το σπένση της να καταδικαστεί σε θάνατο ο δράστης...

Υπόψη στη «Λουκρητία Βοργία» μια δεξιοτεχνία, μια ιδιαιτερία, ένα κομμάρι. Γρήγορα γίνεται γυναίκα η Λουκρητία. Βάζει να κρημάσουν, να σπινθηροποιήσουν ανθρώπους κατά δεκάδες, οπλή είναι κομψότατη και πόσο καλή μπτέρα!

Βέβαια, το υπόθετο είναι ήλιο αήνυνο, ένα αποφανθεί η ιστορία του θεάτρου, η δόλογοι δεν είναι μεγαλοφυείς. Ο Ουγκό δεν ξέρει να βάζει τους ανθρώπους να σπινθηρούν. Και η φλοισογία δεν ήταν, γράφουν οι Βοργέφοι του, το

είναι για το συγγραφέα οπλή μεθοδολογική τροπολογία αλλά τραγική, για τον ήρωα, αποκάλυψη. Τι σπένση σήμερα από αυτό το θέατρο-βίωω ιδεών και από τη βιαστική κατά του θεοσοσιαμού; Σθένος, φως, δάκρυα...

Ρεαλισμός στην αφαιρεση

ΔΡΑΣΗ πένη, σπινθηροποιήσεις υπέρχων στη «Λουκρητία Βοργία» που δεν αξιοποιήθηκε, νομίζουμε, όσο της άξιζε από τον Νίκο Χαριστοδουλάκη. Ούτε περιοριστικών οι απέθετες της. Κατά το σπινθηροποιή, η λογική του έργου ενδοσπένση σε μια φανταστική αιδότητα, οπλή στη σκηνοθεσία του η σπένση συνδυάστηκε με ρεα-

FROM : GREEK PHOTOGRAPHY